

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

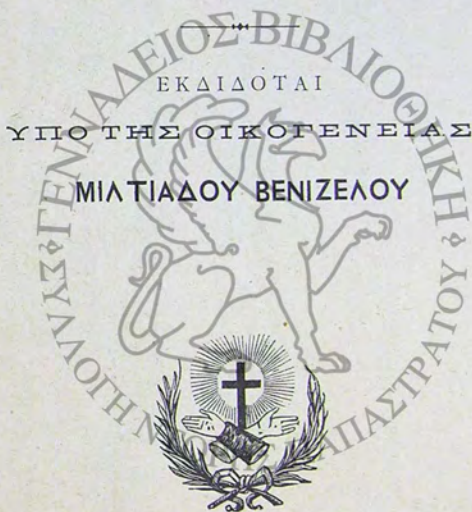
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΦΙΛΟΘΕΗΣ

ΤΗΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ, ΕΚΔΟΘΕΙΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΤΕΙ 1775

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1893

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΦΙΛΟΘΕΗΣ

ΤΗΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Θανμάσια εἶναι τῶντι, καὶ ἄξια διηγήσεως τῶν παλαιῶν
 Μαρτύρων τε καὶ Ὁσίων τὰ ἐνθεα κατορθώματα, καὶ
 ἱκανὰ νὰ προσερεθίσουν, καὶ νὰ διεγείρουν εἰς τὴν
 κατὰ δύναμιν μίμνησιν καὶ τὰς πλέον ἀμελεῖς καὶ ρα-
 θύμους ψυχάς. Ἀλλ' ἡ ἑλληνικὴ (φεῦ) τὴν σήμερον τῶν
 τοιούτων Ἀγίων κάμνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ προφασί-
 ζονται, καὶ τῷ τότε τάχα καιρῷ, οὐχὶ δὲ τῇ οἰκείᾳ προ-
 αἰρέσει, καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι νὰ ἀποδίδουν τὰ ἐκεί-
 νων ἄθλα καὶ τὰς ἀρετάς· διὰ τοῦτο περισσότερον πρέ-
 πει νὰ ἐκθειάζονται ὅσοι καὶ ὅσαι κατὰ τοὺς παρόντας
 καιρούς, ἢ καὶ ὀλίγον πρὸ ἡμῶν τοῖς τῶν παλαιῶν
 ἔχουσιν ἐπακολουθήσαντες ἥτοι μὲ μαρτυρικὸν θάνατον,
 ἢ μὲ ἀσκητικὴν πολιτείαν ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ παρ'
 αὐτοῦ πλουσίως ἀντεδοξάσθησαν, οἶδε γὰρ Κύριος δο-
 ξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. Μία κατ' ἐκείνους
 ἐχορημάτισε καὶ ἡ νῦν εἰς εὐφημίαν καὶ μνήμην προκει-
 μένη Ἀγία, ἡ ὁποία ὤρμητο ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν,
 μητρὸς μὲν Συρίγης, πατρὸς δὲ Ἀγγέλου Μπενιζέλου
 τοῦ πικλῆν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ γένος εἰσέτι καὶ νῦν δια-
 σώζεται ἐν Ἀθήναις, ἀμφοτέρων φιλευσεβδῶν, εὐγενῶν,

καὶ πλουσίῳ. Μάλιστα ἡ εἰρημένη Συρίγα ὅσον εἶχε τὴν ἐξωτερικὴν περιφάνειαν καὶ πλουσιότητα, τόσον ἐπλούτει καὶ τὴν ἐσωτερικὴν, οὔσα κατάκοσμος ἀπὸ διαφόρους ἀρετάς, καὶ τὸ πλεόν ἀπὸ τὴν Χριστομύητον Ἑλενηοσύνην, οὔσα δὲ στεῖρα καὶ ἄγονος, καὶ περὶ τούτου ὡς εἰκὸς λυπομένη, δὲν ἐπρόσδραμεν εἰς ἀνθρωπίνας τέχνας καὶ ἰατρείας, καθὼς ὁμοιοπαθεῖς γυναῖκες συννηθίζουσι τὴν σήμερον· ἀλλὰ γενναίῳ φρονήματι μιμουμένη τὴν θεοχαρίτωτον ἐκείνην καὶ προφήτιδα Ἀνναν, κατέφυγε μετὰ πίστεως πρὸς τὴν Παντοδύναμον καὶ πανάγαθον Ἱατρόν, καὶ εἰς τὴν μεσιτείαν τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας ἐκλιπαροῦσα ταύτην θερμῶς νὰ διαλύσῃ τὴν ἐπώδυνον στεῖρωσιν, καὶ γε τῆς δεήσεως οὐ παρήκουσεν ὁ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιῶν Κύριος. Ἐν μὲν γὰρ τῶν ἡμερῶν εἰσελθοῦσα κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῇ εἰς τὸν τῆς Θεοτόκου Ναόν, καὶ ἀπὸ τὸν κόπον τῆς συντόνου καὶ ἐπιμόνου προσευχῆς ἀποκοιμηθεῖσα ὀλίγον, βλέπει ὅτι ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνης φῶς μέγα καὶ ἐκλαμπρον, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν κοιλίαν τῆς, καὶ οὕτως ἀψυπνώσασα, καὶ καθ' ἑαυτὴν κρίνουσα τὸ ὁραθὲν, ἔλαβε πληροφορίαν, πῶς ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως, ὃ καὶ ἐγένετο, μετ' ὀλίγον γὰρ συλλαβοῦσα, ἐγέννησε θυγατέρα, καὶ ἐπωνόμασε ταύτην Ρεβοῦλαν. Ἡ ὁποία ὡς τέκνον δι' εὐχῆς θεόθεν δωρημένον ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων προεμήνυε τὰ μετὰ ταῦτα ἐνάρετα αὐτῆς καὶ θεοειδῆ κατορθώματα, καὶ ὅσον νύξανε κατὰ τὴν σωματικὴν ἡλικίαν, τόσον προέκοπτε καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἔχουσα καὶ προσεχὲς τὸ παράδειγμα τῆς μητρός τῆς, καὶ ὡς δένδρον πεφυτευμένον παρὰ τῶν ὑδάτων τὰς διεξόδους, ἔσπευδε νὰ ἀποδώσῃ ἐκατονταπλασίονα τὸν καρπὸν. Λοιπὸν φθάσασα τὸν δωδεκαετῆ χρόνον τῆς ἡλικίας τῆς ἐζητήθη ἐπὶ γαμικῇ συζυγίᾳ παρὰ τινος τῶν τότε πρωτίστων τῆς πόλεως· ἀλλ' αὕτη ἡ αἰδιδίμος τρέφουσα πόθον εἰς τὴν καρδίαν τῆς εἰς τὸ νὰ φυλάξῃ τὴν παρθενίαν, καὶ ἀσκητικῶς νὰ πο-

λιτευθῇ, τὸ μὲν πρῶτον ἀπέβαλε τὸ τέτοιον ζήτημα ὡς ἀπᾶδον εἰς τὸν θεοφιλῇ τῆς σκοπὸν. Ὑστερον δὲ ἀπὸ τὴν πολλὴν βίαν καὶ τὰς ἐνοχλήσεις, ὁποῦ καθ' ἑκάστην οἱ γονεῖς αὐτῆς ἔκαμναν, δικαιολογούμενοι ὅτι δὲν ἔχουν διάδοχον ἕτερον τῆς ἐνούσης αὐτοῖς περιουσίας, ἔστερξε καὶ ἀκουσίως καὶ συνεζεύχθη νομίμῳ ἀνδρὶ, ὅστις μὲ τὸ νὰ ἔτυχε γνώμης σκληρᾶς καὶ σχεδὸν ἀπανθρώπου, τὴν ἔθλιβε καθημερινῶς μὲ διαφόρους κακώσεις καὶ τιμωρίας. Ἡ δὲ ἀείμνηστος ὑπομένουσα εὐχαρίστως ἕνα τοιοῦτον τύραννον, καὶ ὄχι ὁμόζυγον, ἐπραγματεύετο παντοιοτρόπως τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν διόρθωσιν τοῦ, ποτὲ μὲν τὸν Θεὸν παρακαλοῦσα νὰ μεταβάλῃ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὸ ἐκτεθριωμένον καὶ φαῦλον, ποτὲ δὲ αὐτὸν ἐκείνον νουθετοῦσα καὶ διελέγχουσα, καὶ ἔτι ἐπέρασε μετ' αὐτοῦ τρεῖς ὅλους χρόνους διὰ πολλῶν θλίψεων καὶ βασάνων, ἕως ὁποῦ ὁ Θεὸς βλέπωντας τὴν ταύτης ὑπομονὴν, καὶ τὸ ἐκείνου ἀμετανόητον τὸν ἐθέρισε μὲ τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου. Ἡ δὲ Ἁγία μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀποβίωσιν διέτριβε τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ πατρικὸν τῆς ὁσπήτιον, πρὸς ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν ἀφορῶσα, τὸ πῶς νὰ εὐαρεστήσῃ εἰς τὸν Θεὸν μὲ ὅλα τὰ εἶδη τῆς ἀρετῆς· τὸν ὁποῖον καὶ καθέτευε νυκτὸς καὶ ἡμέρας διὰ νὰ τὴν ἐνισχύσῃ εἰς ὃν καὶ πρότερον εἶχε σκοπὸν, μὲ ὅλον ὁποῦ πάλιν οἱ γονεῖς τῆς δὲν ἔπαυον ἀπὸ τοῦ νὰ τῆς προβάλλουν καθ' ἑκάστην καὶ δεῦτερον γάμον, διότι ἐζητεῖτο ἐπιμόνως παρὰ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει περιφανῶν διὰ τε τὸ εὐγενές, καὶ περιὸν τοῦ πλούτου· ἀλλ' ἦσαν πλεόν ἀδάμαντα παῖοντες, καὶ λίθον ἐψῶντες κατὰ τὴν παροιμίαν· μάλιστα ὁποῦ αὕτη ἡ μακαρία ἀπὸ τὰς ἀδιαλείπτους καὶ ἐκτενεῖς ἱκεσίας καὶ προσευχάς, ὁποῦ ὡς θυσίαν αἰνέσεως τῷ Κυρίῳ προσέφερεν, ἠξιώθη καὶ θείας ὁπτασίας, ἐπιστηριζούσης αὐτὴν εἰς τὴν θεοφιλῇ καὶ θεάρεστον γνώμην. Δέκα χρόνοι ἦσαν τῆς χηρείας τῆς περασμένοι, καὶ οἱ μὲν γονεῖς αὐτῆς ἀφέντες τὰς ἐν γῇ διατριβάς ἀπέρασαν εἰς τὴν ἄλλην ζώην, ἡ δὲ Ἁγία ἐλευθερω-

θεῖσα ἀπὸ τέτοια ἐμπόδια, καὶ δοξάσασα τὸν Θεόν, ἤρ-
ξατο ἐν ταπεινοφροσύνῃ πνεύματος ἀσκητικωτέρας δια-
γωγῆς, νηστείας, ἀγρυπνίας καὶ προσευχαῖς σχολά-
ζουσα, καὶ ὡς φιλόπονος μέλισσα εἰργάζετο τὸ γλυκύ-
τατον μέλι τῆς ἀρετῆς, καὶ πρῶτον μὲν ἐν ὁράματι δι'
ἐπιταγῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου οἰκο-
δομεῖ παρθενῶνα, ἐπ' ὀνόματι τούτου τοῦτον τιμήσασα
μὲ ἱκανὰ κελλία, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα οἰκοδομήματα καὶ
περιοχάς, καὶ τὸν ἐπροικοδόμησε μὲ μετόχια καὶ ὑπο-
στατικά ἱκανὰ πρὸς ἀναγκαίαν ζωοτροφίαν τῶν ἐν τούτῳ
μοναζουσῶν, ὁ ὁποῖος Παρθενῶν σώζεται ἐν Ἀθήναις
μέχρι τῆς σήμερον Θεοῦ χάριτι κατοικημένος ἀπὸ μο-
ναζούσας Παρθένους, καὶ πλουτισμένος οὐ μόνον μὲ
ὑποστατικά διάφορα, καὶ μετόχια, ὡς προεῖρηται, ἀλλὰ
καὶ μὲ πολυειδῆ χρυσοῦφанта ἱερατικά καὶ σκεύη διὰ
τὰς ἐτησίους ἱερὰς τελετάς, καὶ ὁλονυκτίας ὅπου ἐπι-
τελοῦνται, καὶ πρὸ τούτων πάντων σεμνυνόμενος καὶ
ἐγκαλλωπιζόμενος μὲ τὸν θησαυρὸν τοῦ τιμίου αὐτῆς
καὶ Ἁγίου Λευσάνου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀποτεταμιευμένον
καὶ ἀποτεθειμένον εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ Ἱεροῦ Βή-
ματος, παρὰ πάντων εὐλαβῶς ἀσπαζόμενον, καὶ θαυ-
μαστὴν ἀποπνέον τὴν εὐωδίαν εἰς ἐναργῆ μαρτυρίαν καὶ
σημεῖον τῆς ἀγιότητος. Ὑστερον δέ, μετὰ τὴν τοῦ Παρ-
θενῶνος λέγω τελείωσιν πρῶτη αὐτὴν κειραμένη τὴν κό-
μην, Φιλοθέη μετονομασθεῖσα, ὡς ἐν σταδίῳ τῆς ἀσκή-
σεως αὐτῇ εἰσεπήδησε, συνεπαγομένη μεθ' ἑαυτῆς καὶ
τὰς θεραπαινίδας, ὅπου εἶχε διατρίβουσα ἐν τῷ πατρικῷ
αὐτῆς οἴκῳ, οὗσας παρ' αὐτῆς προκατηχημένας, καὶ προ-
παρασκευασμένας εἰς τὴν κατὰ Θεὸν πολιτείαν, οὐμὴν
δὲ ἀλλὰ καὶ οὐκ ὀλίγαι τῶν ἐν τῇ πόλει περιβλέπτων
Παρθένων ἀσμένως ἀποτασσόμεναι τοῖς προσκαίροις καὶ
φθειρομένοις τοῦ Κόσμου τούτου τερπνοῖς, καὶ τὸ Μο-
ναχικὸν ἐνδύόμεναι Σχήμα, ὑπὸ καθηγεμόνι τῇ μακαρίᾳ
τῇδε ὑπετάσσοντο καὶ ὑπέκυπτον. Διότι ποία ἀκούουσα
τὰ ψυχοσωτήρια ἐκείνης καὶ γλυκύτατα λόγια, ἢ ποία

τὸ πρῶτον τῆς γνώμης καὶ τὴν πᾶσαν τῶν ἀγαθῶν σύρ-
ροισιν κατανοοῦσα. δὲν ἤθελεν ἐλκυθῆ ὡς ὑπὸ μαγνήτου
ὁ σίδηρος; τὸ δὲ εἰς τοὺς δεομένους συμπαθὲς καὶ φι-
λάνθρωπον, καὶ τὴν καθημερινὴν φροντίδα καὶ ἔγνοιαν,
ὅπου εἶχεν ὑπὲρ αὐτῶν. ποιοῦσα καὶ λέγουσα μετὰ Παύ-
λου, τίς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ; ποῖος ἤθελεν ἡμπο-
ρέσει ἀξίως νὰ ἐπαινέσῃ; Τὰ Νοσοκομεῖα καὶ Ξενοδοχεῖα,
ὅπου ὀλίγον μακρὰν τοῦ Μοναστηρίου ἔκτισεν, εἶναι ἀρ-
κετὸν τεκμήριον τῆς φιλοικτίρμονος ἐκείνης καὶ εὐ-
σπλαγχνικωτάτης ψυχῆς, εἰς τὰ ὅποια εἰσερχομένη ἡ ἰδία
αὐτῇ ἐπεσκέπτετο τοὺς διαφόροις νοσήμασι κατεχομένους,
οὐ μόνον μὲ ὅλα τὰ πρὸς τροφὴν καὶ σωματικὴν ἀνά-
πausιν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ μὲ παραμυθητικά καὶ εὐαγ-
γελικά λόγια, διατρέφοντα τὴν ψυχὴν, γινομένη τὰ πάν-
τα τοῖς πᾶσι, ἵνα τοὺς πάντας κερδήσῃ κατὰ τὸν Παῦ-
λον, ἢ τοὺς πλείονας. Οὕτω γοῦν ὥστινος πηγῆς πολυ-
χεύμονος ἐλέους καὶ συμπαθείας τῆς Ἁγίας γνωρίζο-
μένης καὶ λεγομένης, καὶ πάντων τῶν χρυζόντων πρὸς
αὐτὴν συρρεόντων, συνέβη τὸ Μοναστήριον νὰ καταν-
τήσῃ εἰς ἐσχάτην πτωχείαν καὶ αἱ ἐν αὐτῷ μονάζουσαι
ἀρχισαν νὰ γογγύζουν κατὰ τῆς Ἁγίας, καὶ νὰ μικρο-
ψυχοῦν διὰ τὴν στέρνησιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων,
ἀλλ' ἡ Θεοχαρίτωτος αὕτη δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ τὰς
νουθετῇ λέγουσα, ὅτι νὰ ἔχουν πίστιν εἰς τὸν Θεόν, τὸν
καὶ τοὺς νεοσσοὺς τῶν κοράκων τοὺς ἐπικαλουμένους
αὐτὸν διατρέφοντα, καὶ νὰ στέκωσι στερεὰ εἰς τὰ ἀψευ-
δέστατα αὐτοῦ καὶ πανάγια λόγια, ὅπου λέγουσιν· Ζη-
τεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιο-
σύνην καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν. Τὸ ὁποῖον
καὶ ἔγινε μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐμπράκτως διὰ μέσου δύο
ἀρχόντων, οἵτινες κατὰ θεῖαν νεῦσιν ἤλθον χάριν προσ-
κυνήσεως εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ ἔδωκαν τῇ Ἁγίᾳ
μίαν πλουσιοπάροχον ἐλεημοσύνην, καὶ ἔτι αἱ ἀδελφαὶ
ἐδόξασαν τὸν πλουτοδότην Θεόν, καὶ ἐθαύμασαν τὴν
πρὸς αὐτὸν τῆς Ἁγίας ἀδίστακτον πίστιν. Ἦσαν δὲ κατ'

ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ ὑπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς γυναῖκες αἰχμάλωτοι ἀπὸ διαφόρους τόπους ἐν ταῖς Ἀθήναις, ἀλλὰ τὴν συμπάθειαν καὶ φιланθρωπίαν, καὶ τοὺς πειρασμοὺς καὶ κινδύνους, ὅπου ὑπὲρ τῆς ἐκείνων σωτηρίας καὶ ἀναρρύσεως, ὑπέμεινεν ἡ δαίμνηστος, πᾶς λόγος ἀδυνατεῖ πρὸς ἀξίαν νὰ παραστήσῃ· ἡμεῖς ὅμως ἐν ἐκ πολλῶν εἰπόντες, θέλομεν κάμει τοὺς ἀναγινώσκοντας νὰ συμπεράνουν ποταπὴν ζέσιν· καὶ πόθον εἶχεν ἡ ὄντως Φιλόθεος Φιλοθέη ὑπὲρ τῆς τῶν ἀδελφῶν σωτηρίας, Τέσσαρες γυναῖκες αἰχμάλωτοι ἀκούσασαι τὴν τῆς Ἀγίας φήμην, καὶ εὐκαιρίας τυχοῦσαι, ἐδραπέτευσαν ἀπὸ τοὺς αὐθέντας τοὺς, ὅπου τοὺς ἐδίαιζαν εἰς τὴν τῆς Πίστεως ἐξάρνησιν, καὶ κατέφυγον πρὸς αὐτήν. Ἡ ὁποία μὲ τὴν συννησμένην τῆς εὐμένειαν καὶ φιλοφροσύνην αὐτὰς ὑποδεξαμένη, καὶ νουθετήσασα ἱκανῶς εἰς τὸ νὰ στέκουν ἀνδρεῖται εἰς τοὺς ὑπὲρ Πίστεως κινδύνους, καὶ νὰ μὴ λυποῦνται πολλὰ διὰ τὴν δουλείαν, ἐπαρτηροῦσε καιρὸν ἀρμόδιον εἰς τὸ νὰ τὰς κατευοδώσῃ εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν πόλεις. Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ καὶ οἱ κύριοι τῶν φυγάδων μαθόντες τὰ γενόμενα, ὥρμησαν ὡς ἄγριοι θῆρες εἰς τὴν κέλλαν τῆς Ἀγίας, καὶ ἀρπάσαντες αὐτήν, καὶ τοι γε οὕσαν κλινοπετῇ ἡμέρας πολλὰς, παρέστησαν τῷ τότε ἡγεμόνι, Μουσουλμάνῳ καὶ αὐτῷ ὄντι, καὶ τὴν ἔβαλαν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν. Ἡ δὲ χαρεῖσα ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον ἢ λυπηθεῖσα, ἤτο ἐτοίμη νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζώην, παρὰ νὰ προδώσῃ τὰς ἱκέτιδας ἐκείνας γυναῖκας· δεικνύουσα ἐμπράκτως τὴν λέγουσαν, ἐν Εὐαγγελίοις φωνήν, Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις θῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ. Ποῖος ἤθελε κρίνει ὀλιγώτερον τοῦτο ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅπου ἔκαμε πάλαι ὁ μέγας Πατὴρ ἡμῶν καὶ Οὐρανοφάντωρ Βασίλειος; Οὗτος γὰρ διὰ μίαν χήραν γυναῖκα τῶν Εὐγενῶν, ὅπου ἐδίαιζετο τότε ἀπὸ τὸν ὑπαρχον εἰς δευτέρου γάμου κοινωνίαν, καὶ εἰς διαφέντευσιν τῆς οἰκείας σωφροσύνης κατέφυγε πρὸς αὐτόν, ἀντέστη γενναιοφρόνως καὶ μετὰ

χαρᾶς πρότερον ἤθελε προτείνει εἰς σφαγὴν τὸν αὐχένα, παρὰ νὰ προδώσῃ τὴν σώφρονα ἐκείνην χήραν καὶ περὶ τούτου ἀνάγνωθι καὶ στοχάσου, πόσον ὑπερθानυμάζεται εἰς τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ λόγον, ὅπου συνέγραψεν ὁ ὁμότροπος αὐτῷ καὶ σύγχρονος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Τῇ ἐπαύριον πάλιν συνάγεται πλῆθος πολὺ τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ ὡς κατὰ τοῦ Κυρίου πάλαι οἱ Ἰουδαῖοι, ἐβόων τό, "Ενοχος θανάτου ἐστί, τότε ὁ ἡγεμὼν ἐκβαλὼν τῆς φυλακῆς τὴν Ἀγίαν τῆς ἐπρόβαλε νὰ διαλέξῃ ἀπὸ τὰ δύο τὸ ἐν, ἥτοι δηλονότι τὸν διὰ ξίφους θάτατον, ἢ τὴν ἐξόμωσιν τῆς θειοτάτης καὶ εὐαγοῦς ἡμῶν Λατρείας. Ἀλλ' ὦ τῆς ἐκείνου ἀνοίας καὶ ματαιοφροσύνης, εἰς ποίαν πέτραν τὰ βέλη τῆς ἀθείας ἐδοκίμασε νὰ ρίψῃ ὁ δαίλαιος. Ἐγὼ, λέγει, ὦ ἡγεμὼν, διψῶ νὰ ὑπομείνω διάφορα εἶδη κολαστηρίων διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας Θεὸν ἀληθινὸν καὶ ἄνθρωπον τέλειον λατρεύω καὶ προσκυνῶ, καὶ μοῦ κάμνεις μεγάλην χάριν, ἂν μίαν ὥραν προτῆτερα μὲ ἤθελες ἐξαποστείλῃ πρὸς αὐτόν διὰ τοῦ Μαρτυρικοῦ τοῦδε Στεφάνου. Μὲ τέτοια λόγια τῷ τυράννῳ ἀποκριθεῖσα ἡ τρισολβία καὶ φερώνυμος Φιλοθέη, βέβαια ἐντὸς ὀλίγου ἤθελε τελειωθῇ διὰ Μαρτυρίου. ἀνίσως καὶ μετ' οὐ πολὺ κατὰ θεῖαν ἀντικρυς βούλησιν δὲν ἤθελαν προφθάσει τινὲς τῶν Χριστιανῶν, καὶ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν ἐρευνήσαντες, καὶ τὸν κριτὴν καταπραΰναντες, ἤθελαν τὴν ἐλευθερώσει, καὶ οὕτως ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια ἡ Ἀγία Μάρτυς ἀναίμακτος, καθὼς ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ὁ Μυροβλύτης Νικόλαος, καὶ πάλιν μετὰ πολλῶν ἐτῶν περιόδους ὁ ἀπὸ Θεσσαλονίκης Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Τέτοια περιστάτικα ἤρα γε νὰ ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἀγίαν καμμίαν ψυχρότητα, ἢ ἀμέλειαν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς; οὐδαμῶς. Ἀλλ' ἐκτοτε πάλιν ἡ Παμμακάριστος τῶν μὲν ὀπισθεν ἐπιλανθανομένη, τοῖς δὲ ἐμπροσθεν ἐπεκτεινομένη, δὲν ἔπαυε καθ' ἐκάστην ἀπὸ τὰς συν-

θισμένας της αγαθοεργίας, οὐ μόνον τὴν ἰδίαν της ψυχὴν κατακοσμοῦσα μὲ δὴν τὴν καλλονὴν καὶ εὐπρέπειαν τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων. τοὺς μὲν ἐπιστηρίζουσα εἰς τὸ καλόν, τοὺς δὲ βελτιοῦσα καὶ εἰς μετάνοιαν ἄγουσα, διὰ τοῦτο καὶ ἀποστολικῶς διεπέρασεν εἰς τὴν νῆσον Τζίαν, ἐνθα πρὸ πολλοῦ εἶχεν οἰκοδομημένον Μετόχιον διὰ τὰ ἀποστέλλειν τὰς μοναζούσας ἐκεῖνας Παρθένους, ὅπου εἶχον φόβον ἀπὸ διαφόρους αἰτίας τὰ διατρίβωσιν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐπιμείνασα ἐκεῖ χρόνον συχνόν, καὶ τὰς ἀσκουμένας ἀδελφὰς θεαρέστως κατηχήσασα εἰς τῆς Μοναδικῆς ζωῆς τὴν ἀκρίβειαν, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας. Τίς τὰ ἀριθμῆσῃ πλέον τὰ μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτῆς ἐνθεα κατορθώματα; τὴν εἰς τοὺς δεομένους ἀφθονίαν, τὸ φιλόξενον, τὰς παννυχίους στάσεις, τὴν ἄκραν ἐγκράτειαν; Οὕτως οὖν ἐν πράξει καὶ θεωρίᾳ τελείως τὸν ἑαυτῆς βίον ρυθμίσασα, ἡξιώθη παρὰ Θεοῦ τὰ ἐπιτελεῖν καὶ θαυμάσια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θέλομεν εἰπεῖ ἐν εἰς μαρτυρίαν.

Νεανίας τις ποιμὴν προβάτων, δεδομένος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς κλειψίας καὶ ἄλλας ραδιουργίας, κατὰ Θεοῦ παραχώρησιν κατεκρατήθη ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, ὅθεν γυνὸς καὶ τετραχηλισμένος ἐφέρετο εἰς ὄρη καὶ σπήλαια, θέαμα ὄντως ἐλεεινόν. Πολλάκις ὅταν ἤρχετο εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἐσύχναζεν εἰς τὰ περίξ Μοναστήρια διὰ τὰ εὖρη ἰατροίαν τοῦ πάθους του, πλὴν εἰς μάτην. Τέλος πάντων παρ' ἄλλων ὀδηγνηθεὶς προσῆλθε καὶ τῇ Ἀγίᾳ, ἡ ὁποία εὐσπαγγισθεῖσα αὐτόν, μετὰ συντόνου καὶ ἐκτενοῦς προσευχῆς τὸν ἐλύτρωσε τῆς διαβολικῆς ἐκείνης μαστιγῆς, καὶ νουθετήσασα αὐτὸν ἱκανῶς τὸν ἐκούρευσε καὶ Μοναχόν, καὶ οὕτως ἐπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν μετanoίᾳ τε καὶ ἀσκήσει, θαυμαζόμενος ὑπὸ πάντων. Πολλοὶ λοιπὸν τόσον ἐκ τῆς ἰδίας πολιτείας τῶν Ἀθηνῶν, ὅσον καὶ ἐκ τῶν περίξ κωμῶν ἀκούοντες τὴν φήμην τῆς Ἀγίας, προσερχόμενοι ἐλάμβανον ψυχικὰς καὶ σωματικὰς ἰατροίας, ὅθεν διὰ τὴν τοιαύτην ἐνό-

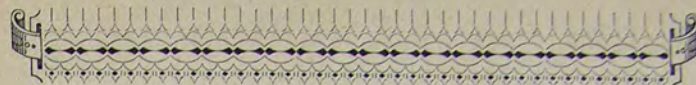
χλην καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν Μοναζουσῶν, ὅπου καθ' ἐκάστην ἡμέραν νύξανον, καὶ ἐστενοχωρεῖτο τὸ Μοναστήριον, ἐπαρακινήθη ἡ Ἀγία καὶ ὠκοδόμησε καὶ ἑτερον μακρὰν ὀλίγον τῆς πόλεως εἰς τόπον λεγόμενον Πατήσια, πρὸς τελειότεραν ἡσυχίαν τῶν ἀδελφῶν, εἰς τὸ ὁποῖον συχνάζουσα συνεφιλοσόφει καὶ συνησκεῖτο μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὴν. Ὅπως δὲ ἡξιώθη ἡ Αἰμὴννηστος καὶ μαρτυρικοῦ ἤδη τέλους, ἀκούσατε.

Τῶν ἐκ τῆς Ἀγαρ τινὲς τρέφοντες πρὸ πολλοῦ κατ' αὐτῆς μῖσος καὶ ἔχθραν ἀνείκαστον διὰ τὰς αἰτίας ἐκεῖνας, ὅπου ἐν προοιμίῳ εἰρήκαμεν, ἐπῆγαν διὰ νυκτὸς εἰς τὸ ἐν Πατησίοις εἰρημένον Μονύδριον (ἔτυχε δὲ τότε τὰ ἐπιτελεῖται ἡ μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καὶ ἡ Ἀγία μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τὰ προσμένωσι τῷ Θεῷ Ναῶ, ὁλονύκτιον ἀκολουθίαν ποιοῦσαι) καὶ εἰσπνιδήσαντες πέντε ἐξ αὐτῶν, ἤρπασαν τὴν Ἀγίαν, καὶ ἀπὸ τὰς περισσὰς μαστιγὰς καὶ τὰ τραύματα τὴν ἄφησαν σχεδὸν ἡμιθανή. Ἡ δὲ ἐπὶ τούτῳ πολλὰς εὐχαριστίας τῷ Θεῷ ἀναπέμψασα, μετ' ὀλίγον καιρὸν τῶν πληγῶν ἐκείνων ἐδέξατο τὸ μακάριον τέλος, καὶ ἀπῆλθε πρὸς τὰς Οὐρανίους Χοροστάσις κατὰ τὸ χιλιοστὸν πεντακοσιοστὸν ὀγδοηκοστὸν ἔνατον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς δεκάτην ἐνάτην.

Μετὰ δὲ εἴκοσιν ἡμέρας τῆς αὐτῆς κοιμήσεως ἐμύρισεν ὁ τόπος ἐκεῖνος, ἐν ᾧ κατέκειτο τὸ σῶμα αὐτῆς, ὁμοίως καὶ τῆς Ἀνακομιδῆς μετὰ ἐνιαύσιον παραδρομὴν γενομένης, εὐρέθη τὸ τίμιον αὐτῆς Λείψανον σῶον καὶ ἀκέραιον, καθὼς τὴν σήμερον φαίνεται, καὶ μύρου εὐώδους μεμεστωμένον εἰς λαμπρὰν ἀπόδειξιν τῆς θαυρέστου αὐτῆς καὶ ἐναρέτου διαγωγῆς, δόξαν τε καὶ αἶνον τοῦ Παντοδυνάμου καὶ Παναγίου Θεοῦ, εἰς τιμὴν καὶ καύχημα τῆς Ὁρθοδόξου καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως.

Αὐτὰ εἶναι ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τῆς αἰοιδίου καὶ ὄντως Φιλοθέου Φιλοθέης τὰ ἐνθεα κατορθώματα, τὴν

ὁποῖαν ἄς ἀγωνίζεται καθ' ἑναὶς νὰ μιμῆται τὸ κατὰ δύναμιν ὁ μὲν τὸ εἰς τοὺς δεομένους αὐτῆς κοινωνικὸν καὶ εὐμετάδοτον, ὁ δὲ τὸ ἐν πειρασμοῖς καὶ θλίψεσι καρτερικὸν καὶ εὐχάριστον· ἄλλος τὸ ἐν νηστεῖαις καὶ προσευχαῖς οἷον ἀσώματόν τε καὶ αὐλον, καὶ ἄλλος ἄλλο, ὥς ἕκαστος ἔχει κλίσεως καὶ δυνάμεως, καὶ ἄς μὴ προφασιζόμεθα προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, λέγοντες, ὅτι τάχα αὗται αἱ θεάρεστοι καὶ ἐνάρετοι πράξεις ἐγίνοντο τὸν τότε καιρὸν, καὶ τώρα ἡ φύσις ἡσθένησε, καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ὑπὸ τὸν Ὀθωμανικὸν ζυγόν. Αὗται αἱ αἰτιολογίαι εἶναι μάταιαι καὶ διαβολικαί. Διότι ὁ Θεὸς ὡς Παντοδύναμος καὶ πανάγαθος ἐπίσης πάντοτε δίδει εἰς ὅλους τὴν χάριν του, καὶ θέλει πάντας σωθῆναι, παρ' ἡμῶν δὲ μόνον τὴν προαίρεσιν, καὶ τὴν κλίσιν εἰς τὸ καλὸν ἀπαιτεῖ, καθὼς τὸ βλέπομεν καὶ ἀπὸ ἄλλα παραδείγματα, μάλιστα ἀπὸ τὴν προκειμένην Ἀγίαν. Δὲν ἦτο καὶ αὐτὴ φύσεως ἀσθενεστέρας, καθὼς γυνή; Δὲν ἦτο εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, καθ' ὃν τὴν σήμερον καὶ ἡμεῖς; Δὲν ἀπῆντησε τόσους καὶ τόσους πειρασμούς, καὶ ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον τῆς πολιτείας της; Ἀλλ' ὅμως κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ παραλύσῃ, καὶ νὰ ψυχράνῃ τὴν ζέσιν καὶ ἀγάπην ὅπου εἶχε πρὸς τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἄς ἀγωνισθῶμεν τὸν δυνατὸν τρόπον νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Θεὸν κανένα καρπὸν ἀρετῆς, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ καιρὸς νὰ μετανοήσωμεν ἀνωφελῶς. Ἀς ἐκριζώσωμεν κἂν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας τὰ πάθη ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι ἀναπολόγητα καὶ παρὰ Θεῷ καὶ παρὰ ἀνθρώποις, λέγω τὸν φθόνον, τὴν κατάκρισιν, τὴν μνησικακίαν, διὰ νὰ μὴν ἠθέλαμεν γένῃ ἐνοχοὶ τῆς αἰωνίου κολάσεως, ἀλλὰ θεαρέστως πολιτευσάμενοι, ἠθέλαμεν ἀξιωθῆ τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τῆς ὑπερφώτου καὶ Παναγίας Τριάδος, καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὁσίας καὶ Θεοφόρου Μητρὸς Φιλοθένης. Ἀμήν.

ΜΗΝΙ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΩ. ΙΘ'.

ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΦΙΛΟΘΕΗΣ

ΤΗΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Ἑσπέρας ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμὸν τὸ α'. Ἀντίφωνον τὸ Μακάριος ἀνήρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν ὅτιχ, ὅτ' στιχηρὰ προσόμῃ. ἤχος δ'.

Ὡς Γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ο Χρυσόχροον σκήνωμα, καὶ λαμπρότατον ἄγαλμα τὸ χρυσοπώννυμον αὐθις ἄκουσμα, ὁ πολυποίκιλος Στέφανος, τὸ στόμα τὸ πάντερον, ὁ ποιμὴν ὁ γαληνός, τῆς ἀγάπης ὁ σύνδεσμος, ὁ μελίρρυτος. Ποταμὸς τῆς εἰρήνης Φιλοθέη, ὁ φωστὴρ τῶν Μοναζόντων, ἀναδειχθεῖσα λαμπρότατος.

(Δίς.)

Ὡς ἀστὴρ φαεινότερος, ἐν Ἀθήναις ἐπέλαμψας, καὶ ὡς μῦρον κάλλιστον, καὶ ἡδύπνοον· ὡς ἀηδὼν δὲ εὐκέλαιδος, ὡς μῦλον τὸ εὖσμον, καὶ ὡς Ἥλιος φαιδρός, πανταχοῦ ἐξανέτειλας, καὶ ἐφώτισας, Μοναχῶν καὶ μιγάδων τὰς καρδίαις· ὅθεν ἅπαντες ὑμνοῦμεν, σοῦ τὴν ἀγίαν Μετάστασιν.

(Δίς.)

ΚΑΙ πτωχῶν καταφύγιον, καὶ τῶν ξένων διάσωμα, Νεανίδων σύνταξις. Μῆτερ γέγονας, τῶν ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καὶ νόσων,

καὶ θλίψεων, ἰατρός καὶ ὁδηγός, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων τε· διὰ τοῦτο σε, ὁ Χριστὸς ἀγαπήσας εἰς τὰς ἄνω, Οὐρανίους ἀναπαύσεις, ἐνέθηκέ σε Πανένδοξε.

Δόξα ἡχος πλ. α'.

ΠΑΝΤΑ τὰ σά, καὶ σεαυτὴν τῷ Θεῷ καθιέρωσας, νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν καὶ σῶμα· τῆς φωνῆς γὰρ τοῦ Εὐαγγελίου ἀκούσασα, τὰ πάντα κατέλιπες, χρυσὸν δὲ καὶ τιμὴν, ὡς οὐδὲν ἐλογίσω, καὶ ὅλη γέγονας τοῦ Χριστοῦ οἶκος ἐνδοξος· ὅθεν καὶ ἀνέκραζες πᾶσι τοῖς φοιτῶσι πρὸς σὲ καταλείψατε τὰ φθαρτά, καὶ ἐπικηρα, καὶ πωθήσατε τὸν σταυρωθέντα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς ἰδὼν σου τὸ εὐγενὲς τῆς ψυχῆς, ἐλθὼν παρὰ σοὶ κατοικεῖν ἡρετίσαστο· αὐτὸν οὖν καθεκτέουσ, Φιλοθέη Χρυσήθε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· ἐν τῇ Ἑρυθρᾷ.

Εἰσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρόν. Προκειμένον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΔΙΚΑΙΩΝ ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βέλανθος, ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κακώσεις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἔαν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν Ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιούς ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ Ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἐνθῇ, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσουσι αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ Πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΔΙΚΑΙΟΙ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν· καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ Βασιλεῖον τῆς Εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάζεται αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπίζει αὐτῶν· λήψετε πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσεται τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσετε θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὅζυνεὶ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις βιβήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ Θαλάσσης· Ποταμοὶ δὲ συγχλύσουσιν ἀποτόμως· ἀναστήσεται αὐτοῖς Πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμῆσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει Θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΔΙΚΑΙΟΣ ἐὰν φθᾷσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον. οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῶ ἑτῶν μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώπῳ, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος, εὐάρεστος Θεῷ γεγόμενος, ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη· ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ· ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φουλόγητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκκων· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ τῇ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ Ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Καὶ ἡ συνήθης Ἑκτενής.

Εἰς τὴν Λιτὴν στιχηρὰ ἦχος α'.

Η Σοφὴ Φιλοθέη σήμερον, εἰς Οὐρανούς ἀνελθοῦσα, τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ συμπαρίσταται, καὶ τὸν Τρισάγιον Ὑμνον ᾄδει ἀκαταπαύστως, σὺν τοῖς αὐλοῖς Χοροῖς καὶ τοῖς Ἀγίοις ἄπασι, δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς δοξάσωμεν τὴν Ἀγίαν αὐτῆς Κοίμησιν, ἐν ψαλμοῖς καὶ Ὑμνοῖς βοῶντες πρὸς αὐτήν, ταῖς πρεσβείαις σου Μῆτερ σῶζε τὴν ποιμνὴν σου καὶ διαφύλαττε ταύτην ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ πολεμήτορος. Εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοὶ τὴν Φιλοθέην σήμερον· καλῶς γὰρ ἀγωνισαμένη, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπ' ὧμων βαστάσασα, ἀόκνως τὰς τούτου ἐντολὰς τελέσασα, οἰκητήριον γέγονε τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, νῦν δὲ καταλιποῦσα τὰ ἐν Κόσμῳ, ταῖς Οὐρανίαις συναγάζεται Ταξιαρχίαις, καὶ πρεσβεύει τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἦχος 6'.

Τοῦ πλούτου τὴν ποσότητα, ἐν ταῖς τῶν πτωχῶν χερσὶ παραθεμένη, ἀντὶ τούτου ἐκτίσω Πλούτον Οὐράνιον· δόξας δὲ καὶ ἡδονὰς καταφρονήσασα, καὶ ἀσκητικῶς διελθοῦσα, πειρασμούς τε πολλοὺς ὑπενήνοχας, μαρτυρικῶς τὸ ζῆν ἀφαιρεθεῖσα καρτερώτατα, δι' ἀγάπην τοῦ Κτίσαντος, Φιλοθέη Πανέντιμε· αὐτὸν οὖν πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Οσία Μῆτερ, Ἀγγελικὴν ζηλώσασα διαγωγὴν, ἀσιτίαν ἐξήσκησας, καὶ Ὑμνον ἀκατάπαυστον, τῷ Δεσπότη προσήνεγκας· ἐντεῦθεν προσάμενος ὁ βλέπων τὰ κρύφια, τῆς ψυχῆς σου τὴν πρόθεσιν, χαρίτων σε θείων κατηξίωσεν, ἐναργῆ σοι παρέχων τὰ σύμβολα, τῆς ἐκεῖ μενούσης σε αἰδίου Μακαριότητος, πρὸς ἣν ἤδη μεταστὰς, καὶ ταῖς αὐλοῖς Χορείαις συνδιαιτωμένη, μὴ διαλίπης πρεσβεῖν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Η καθαρὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Ἀγίου Σοφία, σκηνώσασα ἐν σῇ καθαρᾷ καοδίᾳ σου, Παμμακάριστε Φιλοθέη, κατὰ πνευμάτων τῆς πονηρίας φοδερὸν σε διώκτην ἀνέδειξε, καὶ μεγίστων νοσημάτων Ἰατῆρα Πανάριστον, διὸ παρρησίαν κεκτημένη πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν τῇ ἀπαύστῳ πρεσβείᾳ σου, τῶν ψυχικῶν ἡμᾶς παθῶν, καὶ σωματικῶν ἐλευθέρωσον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Εἰς τὸν στιχ. στιχηρὰ ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ γαληνότατος νοῦς, ἡ ἰλαρά, καὶ τῇ μορφῇ, καὶ τοῖς ὄμμασιν, ἡ πράξις, καὶ θεωρία, κεκοσμηκυῖα σαυτὴν, καὶ τὸν νοῦν ὑψώσασα πρὸς Κύριον, ὤρῳσα τὴν τούτου ἀληθῆ δόξαν ἐνδοξε, καὶ λαμπομένη παρ' αὐτοῦ θείαν ἔλλαμψιν, ἀξιάγαστε Φιλοθέη αἰμνηστεῖ· μέμνησο οὖν πρὸς Κύριον, δεόμεθα Πάντερπνε, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην, καὶ προσκυνούντων τὰ λείψανα, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις, σωτηρίας, καὶ εἰρήνης, καὶ τοῦ ἐλέους αὐτοῦ.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Χαίροις μοναζουσῶν καλλονή, καὶ τῶν μιγάδων ἀδιάσειστον ἔρεισμα, καὶ πάντων τῶν πενομένων, καὶ τῶν νοσούντων ὁμοῦ, καὶ νηπίων μέγα καταφύγιον, καὶ ξένων ἐπίσκεψις, ὀρφανῶν παρὰ μήτηρ. Μήτηρ γὰρ τούτων, καὶ ποιμὴν ἐχρημάτισας, καὶ διέσωσας ἀπὸ ζάλης, καὶ θλίψεως· ὅθεν τὴν μακαρίαν σου, καὶ θείαν Μετάστασιν, ἀνευφημοῦμεν Ὅσια, καὶ μεγαλύνομεν σήμερον, Σεπτῇ Φιλοθέη, διὸ πρέσβευε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ ἔστνησαν ἐπὶ πέτραι.

Πάντας τοὺς πρὸ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ μετὰ τοῦτον ἐναρέτους ἐξήλωσας· Δαυὶδ γὰρ τὸ πρῶτον ἔσχεας, καὶ Σολομῶντος σεμνή, τὴν Σοφίαν ὄντως τὴν πανθαύμαστον, Σαμψὼν τὴν ἀνδρείαν, καὶ Ἀβραάμ τὸ φιλόξενον, ὑπομονὴν τε τοῦ Ἰώβ, τοῦ Προδρό-

μου δέ, θείαν ἄσκησιν, Ἀντωνίου καὶ Σάββα τε, χρύσεια ἦθη Μῆ-
τέρ μου, σεπτοῦ Χρυσορρήμονος, καὶ τῶν Ἀγίων ἀπάντων τὰ
ἀγλαὰ κατορθώματα. Διὸ καὶ χορεύεις, μετὰ πάντων τῶν Ἀγγέ-
λων, καὶ τῶν Ὁσίων σεμνή.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Μνήμη δικαίου Σολομών φησὶ μετ' ἐγκωμίων τελεῖται, καὶ ὁ
λαὸς σὺν αὐτῷ ἀγάλλεται· τοῦτο γὰρ αὐτὸς αἰνιττόμενος ἐφθίγ-
ξατο, ἐγκωμιαζομένου Δικαίου εὐφρανθήσονται λαοί· διὸ Μήτηρ
Φιλοθέη καὶ ἡμεῖς πιστῶς τὴν μνήμην σου τιμῶντες, καὶ προσκυ-
νοῦντες ἀξίως, τὸ θεῖον καὶ σεβάσμιόν σου Σκῆνος, ἐν ψαλμοῖς καὶ
ᾠμοῖς φιλοφρόνως ἐγκωμιάζομεν· πρέσβευε οὖν δεόμεθα, ὑπὲρ εἰ-
ρήνης τοῦ Κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος τὸ Νῦν ἀπολύεις· τὸ Τρισάγιον.
Τροπάριον.

Ἐν σοὶ Μήτηρ ἀκριβῶς διεσώθη.

Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων.

Εἰς τὸν Ὅρθρον μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Κάθισμα, ἦχος δ'·
Ταχὺ προκατάλαβε.

Ανέδειξε σήμερον, τὴν Φιλοθέην πιστοί, ἡ θεία Μητρόπολις τῶν
Ἀθηνῶν καὶ λαμπρά, ὡς μέγα θησαύρισμα· πάντες οὖν ἐν αἰ-
νέσει ἐν τῇ ταύτης κηδείᾳ, ἄσμασι θεηγόροις εὐφημήσωμεν ταύ-
την, βοῶντες ταύτῃ ἐκτενῶς· σῶσον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου.

(Δίς.)

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν χάριν νῦν ἅπαντες ἀνευφημήσωμεν, Μητρός τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
ὡς δι' αὐτῆς τὴν χαράν, τῷ Κόσμῳ ἀντάσαντος λύσιν τῆς ἀμαρ-
τίας, εὐραμένη ἡ φύσις, ἅπαντα τῶν ἀνθρώπων, γηθομένη κραυ-
γάζει, εὐχαῖς αὐτῆς Κύριε ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν δεινῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Καθαρθεῖσα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, καὶ τὰς φρένας, καρδίαν
καὶ λογισμόν, δοχεῖον γεγένησαι, καὶ λαμπρὸν οἰκητήριον, τῆς
Ἀγίας Τριάδος, Ὅσια ἀοίδιμε. Ὅθεν συνελθόντες οἱ πιστοὶ κατὰ
χρέος, γεραίρομεν ἅπαντες, τὴν ἀγίαν σου κοίμησιν, καὶ πιστῶς
ἐκδοῶμεν σοι, Φιλοθέη ἀείμνηστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν
πταισμάτων ἄφειν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν
μνήμην σου.

(Δίς.)

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Αστραπόμορφον ἄρμα Βασιλικόν, πορφυρίζουσα κλίνη, Θρόνε χρυ-
σεῖ, παλάτιον πάντερπνον, καὶ παστὰς θεαυγέστατε, παναγιωτά-
τη σκηνὴ ἁλουργόχροε, ὠραῖσμένη πύλη, καὶ Θεοδόξαστε, ὄχημα
τοῦ λόγου τὸ παγκόσμιον ὄντως, καὶ κλῖμαξ χρυσόπλοκε, χρυ-
σαυγίζουσα γέφυρα, καὶ χρυσήλατε τράπεζα· χαῖρε θεία λαδὶς,
καὶ φωτῶνυμε παναγιωτάτη Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Παντάνακτος.

Ἐτερον Κάθισμα μετὰ τὸν πολυέλεον ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, ἐν ὑμνωδαῖς ἱεραῖς, καταστέψωμεν φαι-
δρῶς, καὶ μεγαλύνωμεν πιστῶς, τὴν ἐν Ἀθήναις ἐκλάμψασαν
εὐσεβοφρόνως, καὶ κράζωμεν αὐτῇ ἐν κατανύξει ψυχῆς, καὶ χεί-
λεσιν ἁγνοῖς, καὶ ἐν καρδίᾳ φαιδρᾷ, παρισταμένη Μήτηρ σὺν
πᾶσι τοῖς Ἀγίοις, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Παντάνακτος, πρεσβείαν ποίει,
ὑπὲρ τῶν δούλων, τῶν πιστῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Δοχεῖον ὧφθης ἐκλεκτόν, Παρθενομητορ Μαριάμ, καὶ θρόνος πύ-
ρινος Θεοῦ, καὶ κλίνη πάγχρους σεμνή, πεποικιμένη καθέδρα τοῦ
Βασιλέως, οἶκος καὶ παλάτιον πάντερπνον, νεφέλη χρυσαυγής

καὶ αἰψωτος, καὶ κιθωτός καὶ στάμνος μανναδόχος, καὶ χρυσο-
πόρφυρος θάλαμος. Διὸ τὸ χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ καὶ ἡμεῖς με-
λωδοῦμέν σοι.

Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Τὸ Πᾶσα Πνοή. Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν.

Δόξα, Ταῖς τῆς Φιλοθέης.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἴτα, Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τό.

Ἰδιόμελον, ἤχος πλ. β'.

Μύρον ἐν Ἀθήναις ἀνεδείχθης Φιλοθέη χρυσόθη, μυρίζουσα τὰς
καρδίας τῶν πιστῶν τοῖς μυριπνόοις σου διδάγμασιν· ἀλλὰ μύρι-
σον καὶ ἡμῶν τὰς καρδίας νοητῶς τῶν ἐν πίστει τελούντων τὴν
σεβάσμιον μνήμην σου.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεός. Καὶ οἱ Κανόνες. Ὁ κανὼν τῆς
Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρημῶν εἰς 5'. καὶ τῆς ὁσίας εἰς 7'. Ὁ Κα-
νὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Χαίροις χαρὰς σκήνωμα
τῆς λύπης λύσις.

Ῥοδὴ α'. ἤχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρημός· Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Χαῖρε κατάρax παλαιᾶς ἡ λύτρωσις, καὶ εὐλογίας πηγὴ, χαῖρε
ζωῆς Μητὴρ, ἔδου ἡ καθάρσεις, θανάτου ἡ ἀναίρεσις, χαῖρε λύσις
τῆς λύπης, χαρὰς χωρίον εὐρύχωρον, χαῖρε Θεοτόκε Πανύμνητε.

Αρμα τοῦ λόγου λογικὸν καὶ ἐμψυχον, χαῖρε Γιανᾶμωμε, Δαβιτι-
κὸν χαῖρε, ἄρμα πολυώνυμον, ἄρμα μυριοπλάσιον· χαῖρε ἡ ἀσυγ-
κρίτως, τῶν Χερουβὶμ ὑπερέχουσα, καὶ τῶν Σεραφὶμ ὑπερτέρουσα.

Ιερωτέρα νοερῶν Δυνάμεων, χαῖρε Θεόνυμφε, χαῖρε κτιστῆς πά-
σης ἀνωτέρα φύσεως, χαῖρε Θεοῦ Παλάτιον, χαῖρε πύρινη Θρόνε,
χαῖρε λυχνία πολύφωτε, χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.

Ράβδος ἐκ ῥίζης Ἰεσσαὶ βλαστήσασα, χαῖρε Ἀμόλυντε, χαῖρε
βλαστῶ Ῥάβδου τῆς Ἀαρωνίτιδος, διαγραφεῖσα πρότερον, μυστι-
κῶς καὶ βαθέως· ὡς γὰρ ἐκείνη τὰ κάρυα, εὗτω τὸν Χριστὸν σὺ
ἐξήνησας.

Ἔτερος Κανὼν τῆς Ἀγίας. Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Μέλος σοι τερπνὸν ὦ Θεοῦ φίλῃ ἄδω. Ἰσαάκ.

Ῥοδὴ α'. ἤχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Μονὰς ὡς ἐπόθησας, τὰς Οὐρανίους Θεόλεκτε, νῦν εὖρες ὦ Μητὴρ
μου μισθὸν τῶν πόνων σου, ὧν ὑπήνεγκας ἐν τῷ παρόντι βίῳ, εὐ-
χαῖς καὶ δεήσεσι Κυρίῳ ἔδουσα.

Ελέους σὺ ἄφθονος πηγὴ Ὅσια τεθέασαι, πτωχοὺς καταρδεύουσα
πλουσιωτάταις ῥοαῖς· ὅθεν Στέφανον, σὴ κορυφῇ ἐδέξω, ἀξίως ὧν
ἐσπείρας σὼν γεωργίων καρπὸν.

Αλαεῖν σοι οὐ δύναμει τῶν ἀρετῶν εὐπρέπειαν, καὶ ὕψος τὸ ἐν-
θεον, ὧ ῥακίσθης σεμνή, καὶ ἀνύψωσας, πρὸς τὰς ἐπουρανίους,
σκηναὶ καὶ δεδόξασαι παρὰ τοῦ πάντων Θεοῦ.

Θλόκληρον φύλαττε τὴν ποιμένην Πάναγνε Δέσποινα, Μαρία Θεό-
νυμφε, ἣν ἡ Φιλόθεος κατωκλήσατο, ἐνθάδε τοῦ δοξαζεῖν, τὸν ἄ-
σπορον τόκον σου, καὶ σὲ Παρθένη Ἀγνή.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ῥοδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ισχυρότατον ὄπλον, χαῖρε πιστῶν Δέσποινα, χαῖρε κραταιὰ προ-
στασία, χαῖρε ἀντίληψις, χαῖρε βοήθεια, ἀμαρτωλῶν χαῖρε ταῖ-
χος, τῶν προσκαλουμένων σε, χαῖρε τοῦ Κόσμου χαρά.

Σωτηρίας ἀνθρώπων, χαῖρε στερρὸν ἔρεισμα, χαῖρε τοῦ Ἀδάμ

καὶ τῆς Εὐας ἡ ἐπανάκλησις, δι' ἧς ἀπέλαβον τὴν παλαιὰν εὐ-
κληρίαν, χαῖρε ἡ ἀνοίξασα πάλιν Παράδεισον.

Χαῖρε ἄφλεκτε βάτε, χαῖρε φωτὸς ἡχημα, χαῖρε τοῦ Ἡλίου νε-
φέλη, χαῖρε περιδοξε, καὶ περιλάλητε τοῦ Βασιλείως καθεῖδρα,
χαῖρε πόλις ἔμψυχε Χριστοῦ τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

Απειρόγαμε Μῆτερ, χαῖρε Ἀγνή Δέσποινα, χαῖρε ἡ ἀνῆρωτος
χώρα καὶ ἀγεώργητος, ἡ γεωργήσασα, τὸν γεωργὸν τῶν ἀπάντων,
χαῖρε γῆ ἀλήθειαν ἡ ἀνατείλασα.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Σὺ τὸν πλοῦτον ἐνεϊμας Ὁσία, τὸν σὸν δεσμένους τὸν βευστόν
καὶ γὰρ ἐν τούτῳ πάνσεπτε καυχᾶσθαι οὐ προήρησαι, ἀλλ' ἀντὶ
τούτου δέδεξαι σὴ κορυφῇ Δόξης στέφανον,

Σαῖς προσευχαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, περιέσωζε αἰετὴν τὴν ποιμένην
τὴν σὴν, καταγεραίρουσάν σε Πάνσεμνε, ὡς Θεῖον ἐνδιαίτημα, ἐν
οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, κατὰ δαιμόνων ἐνίσχυσον.

Θδὸν τὴν ἀπάγουσαν εἰς ἄνω, εὐροῦσα διώδευσας σεμνῶς ὄθεν
καὶ πρὸς Οὐράνιον, ἐλήλυθας πολίτευμα, καὶ τοῖς Ὁσίοις ἅπασιν,
Ὁσία συγκλητήριθμησαι.

Θεοτοκίον.

Ιάσεις παρέχουσα παντοίας, τοῖς πόθῳ τιμῶσί σου Ἀγνή, τὸν
Τόκον τὸν ἐκ πνεύματος, Ἀγίου συλληφθέντα σοι, παράσχου καὶ
τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν πταισμάτων τὴν ἄφεσιν.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Καταλιποῦσα τὰ τῆς γῆς, ὦ Φιλοθέη, μετέστης ἄνω πρὸς μονὰς
τάς Οὐρανίους, καὶ πρεσβεύεις σὺν πᾶσι τοῖς ἐπουρανίοις, Ὁσίοις

ἅμα δικαίοις καὶ τοῖς λοιποῖς, καὶ πᾶσι τοῖς ἔνω Νόοις καὶ λει-
τουργοῖς, καὶ κραυγάζεις τὸ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ Θεὸς ὑπε-
ράγαθε, σῶζε πάντας οὓς ἐπλασας.

(Δίς.)

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Θεοχαρίτωτε Ἀγνή εὐλογημένη, τὸν διὰ σπλάγγνα οἰκτιρῶν
ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἔνω Δυνάμεσι καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις,
καὶ πᾶσι τοῖς Ἀσώματοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως
δοῦναι ἡμῖν πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν,
καὶ βίον ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Ῥοδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις.

Ανατολή, τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγασματος, καὶ ἡλίου τοῦ ἐξανα-
τείλαντος πρὸ ἑωσφόρου ἐκ τοῦ Πατρός. Χαῖρε Θεοτόκε, νεφέλη
κούφη καὶ ἔμψυχε, Παρθένε χαῖρε Μήτηρ, χαῖρε εὐλογημένη,
χαῖρε δεδοξασμένη Πανάμωμε.

Σὺ τὸ χρυσοῦν, θυμιατήριον Δέσποινα τοῦ ἀστέκτου, καὶ αὐλοῦ
ἄνθρακος, ἐν ᾧ ἐκαύθη διαρραγὴν, τῆς Ἀδαμιαίας παρακοῆς τὸ
χειρόγραφον, διό σοι χαῖρε κρᾶζω, δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ
καὶ τρυφή καὶ ἀπόλαυσις.

Σὺ τῶν βροτῶν, δόξα καὶ κλέος, καὶ καύχημα, καὶ Ἀγγέλων,
στέφος, καὶ διάδημα, διὸ ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, μίαν Ἐκκλησίαν,
στησάμενοι παναρμόνιον, τὸ χαῖρέ σοι βοῶμεν, χαῖρε Δέσποινα
Κόσμου, χαῖρε πάντων ἀνθρώπων βοήθεια.

Κλίνη σεπτὴ, ἣν Σολομὼν προδιέγραψε, κυκλουμένη δυνατοῖς
ἐξήκοντα, χαῖρε Παρθένη ἡ κιβωτός, ἡ κεχρυσωμένη τοῦ νοητοῦ
ἀγιασματος, λαβὶς ἡ θεία χαῖρε, χαῖρε βάτε πυρφόρε, χαῖρε πύλη
ἡ κλίμαξ, καὶ γέφυρα.

Ἄλλος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τὴν Ὁσίαν Φιλοθέην, φιλοφρόνως τιμήσωμεν, ἐν ᾧδαῖς ἁσμάτων, ταύτην εὐσεβῶς μεγαλύνοντες· αὕτη γὰρ ὦφθη δοχεῖον Θείου Πνεύματος, καὶ πεφώτισται τούτου ταῖς θείαις λαμπρότησιν.

Επὶ Θρόνου καθημένη, Θείας δόξης Πανθαύμαστε, τοὺς τὴν σὴν τελούντας μνήμην εὐσεβῶς διαφύλαττε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ὦ Μήτηρ, ταῖς πρὸς Κύριον, ᾧ βοᾷς ἄει, δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ρωμαλαίᾳ διανοίᾳ, καὶ γενναίῳ φρονήματι, τὰς Κυρίου Μήτηρ πάσας ἐντολὰς ἐκτετέλεκας, ὡς κτησαμένη ἀγάπην τὴν πρὸς Κύριον, καὶ τοὺς πέλους τελείαν Ὁσίᾳ ἀείμνηστε.

Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας, ἐκ κινδύνων ρύσαι πάντων καὶ σκανδάλων τοῦ ὄψεως, τῆς Φιλοθέης πρεσβείαις ἣν δοξάζομεν, μετὰ σὲ καὶ γὰρ ὦφθη Κυρίῳ δουλεύουσα.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ῥδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Νεράν Σατραπείαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγγα, παρελθεῖν ἀλύπως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου πάρασχε. Ἰνα σοι τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κράζω, χαῖρε πάντων ἐλπίς ἀκαταίσχυντε.

Ως χαρὰν συλλαβοῦσα, χαῖρε Ὑπεράμωμε, χαῖρε Ὑπέραγνε, χαῖρε τῆς ἀγνείας πορφυρόχροον ἄνθος ἡδύπνοον, χαῖρε Παρθενίας, κοκκοβαφεῖς τὸ ἐρυθρὸν ῥόδον, καὶ Θεοῦ εὐώδες ὄσφραδιον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μύρον ἢ βρύουσα, χαῖρε κρήνη Θεία, ἢ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα, χαῖρε ἢ τὸν βότρυ τὸν τῆς ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεώργητος ἄμπελος Δέσποινα.

Αδιόδευτε πύλη χαῖρε ἣν διώδευσε Χριστὸς ὁ Κύριος, Παραδείσου πύλας ἢ ἀνοίξασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου, χαῖρε δι' ἧς χαίρει, ὁ Οὐρανὸς καὶ Ἡ χορεύει, ἢ τὰ ἄνω συνάψασα.

Ἄλλος. Ἐξέσθι τὰ σύμπαντα.

Μονὴν τὴν φερέσβιον εὐροῦσα κατετρύφησας, πᾶσαν θειοτέραν θεωρίαν, δι' ἧς ἀνήχθης εἰς θείαν ὄντως ζωὴν, καὶ γέγονας πᾶσι τοῖς πιστῶς ἐπικαλουμένοις σε ἐναντίων ὑπέρμαχος.

Θβίος σου ἔνθεος, καὶ ἀρεταὶ θαυμάσιαι, καὶ τὰ κατορθώματα γενναῖα, ὅθεν καὶ δόξης πλείστης ἡξίωσαι, τῆς ἄνωθεν Μήτηρ ἐκ Θεοῦ, ὅνπερ καθικέτευε ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Νοῦς ἅπας ἀνθρώπινος, ἀδύνατον λογίσασθαι τοὺς κινδύνους Μήτηρ καὶ τὰς θλίψεις, ἅπερ ὑπέστης ὑπὸ τῶν ἐξωθεν, ἀκλόνητον σχοῦσα λογισμόν, πίστει τῇ πρὸς τὸν Κύριον, οὗ τὸν λόγον τετήρηκας.

Θεοτοκίον.

Πανάγνε Δέσποινα, τὸν Κύριον ἢ τέξασα, σῶζε τοὺς εἰς σὲ τεταρρηκότας, καὶ τῆς μελλούσης πάντας κολάσεως, ἀπάλλαξον Ἀχραντε σεμνή, παρρησίαν ἔχουσα, μητρικὴν πρὸς τὸν Κύριον.

Καταβασία. Ἐξέσθι τὰ σύμπαντα.

Ῥδὴ ε'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

ΗἘμψυχος χαῖρε Δέσποινα Κόχλος, ἢ κογχύλη σῶν ἀχράντων αἱμάτων, πορφυραυγὴ ἐρυθρὰν ἀλουργίδα, τῷ τοῦ παντός βασιλεῖ πορφυρώσασα, τὴν γύμνωσιν τὴν τοῦ Ἀδάμ ἢ καλύψασα χαῖρε Πανύμνητε.

Στηρίζει μὲν τὰς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς ὁ αἰσθητὸς οὗτος ἄρτος, χριστιανῶν τὰς καρδίας κρατύνει τὸ σὸν ἀδόμενον Ἅγιον Ὄνομα, ἐντεῦθεν καὶ χαρμονικῶς πᾶσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κραυγάζει σοι.

Λυχνία, ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, Κιβωτός ἡ Θεοχώρητος χαῖρε, χαῖρε Σκηνή, χαῖρε Ἅγιον Ὄρος, χαῖρε τοῦ ζῶντος Θεοῦ πόλις ἔμψυχε, παλάτιον χαῖρε Θεοῦ, χαῖρε τέμενος Θεῶν Πολύφωτον.

Ἰπέραγνε, ὑπεράμωμε χαῖρε, τὸ τῆς φύσεως ἐξαίρετον ἄνθος, χαῖρε κοινή, τῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους, φιλοτιμία, καὶ χάρις Θεόδοτος, τὴν ἄτιμον φύσιν τῶν βροτῶν, ἡ τιμήσασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

Ἄλλος. Τὴν Θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Θεοῦ ὡς Παῦλος ὑπάρξασα, γεώργιον Ὁσία ἀπέδωκας ἑκατοστεύοντα, τῶν ἀρετῶν σου τὸν ἔνθεον, καρπὸν Χριστῷ τῷ σέ γεωργήσαντι.

Ἐκπλήττει πᾶσαν διάνοιαν, βροτῶν τὰ παρὰ σοῦ νῦν τελούμενα, ψυχὰς ἀνθελκεῖ γάρ, ἐξοφωμένας τοῖς πταίσμασι πρὸς Θεῶν φῶς Ὁσία τοῖς σοῖς διδάγμασι.

Ὁσία ὧδε διδάξασα, ζῶν ἦν εὐρες Μήτηρ Οὐράνιον, ἥς κατικέτευε ἀξιοθῆναι τοὺς δούλους σου, τοὺς σέ νῦν εὐλαβῶς μακαρίζοντας.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμεν ἄχραντε Δέσποινα, τὸν τόκον σου ἀσπόρως ἐκλάμψαντα, ἐκ σοῦ Θεόνυμφε, καὶ σέ Παρθένε γεραίρομεν, ὧδαῖς ἀπαύστοις ὡς ἀγνὴν Θεομήτορα.

Καταβασία. Τὴν Θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον, ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Μνηστευθεῖσα ἄμωμε τῷ τοῦ Πατρὸς θεῷ Λόγῳ, καθάραν καὶ ἄσπιλον, αὐτῷ σαυτὴν διετήρεις, ὅθεν σε πρὸς τὸν νυμφῶνα τῆς ἁγίας δόξης, κέκληκεν ὁ σὸς Νυμφίος, ὃ συναγάλλη, καὶ πρεσβεύεις Φιλοθέη, σωθῆναι πάντα ἡμᾶς ἀξιάχαστε.

Ὁ Οἶκος

Πᾶσα γλῶσσα κινεῖσθω πρὸς εὐφημίαν τῆς Πανευφήμου Φιλοθέης: ἅπαν Γένος καὶ ἡλικία πᾶσα· νεανίσκοι καὶ παρθένοι τοῦ Χριστοῦ τὴν μυροβλύτιδα ἐγκωμίους καταστέψωμεν· νομίμως γὰρ ἀνδρισαμένη, καὶ τὸ χαῦνον τοῦ θήλεως ἀπορρίψασα, δι' ἀσκητικῶν πόνων τὸν τύραννον ἐχθρὸν καταβέβληκεν. Οὐρανίῳ δὲ καὶ Θεῷ στέφει κοσμουμένη αἰτεῖται παρὰ Χριστοῦ δοθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μηνὶ Φεβρουαρίῳ ΙΘ'. Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς Ὁσίας καὶ Θεοφόρου Μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης.

Ἡ Φιλοθέη τῶν τῆδε μεταστᾶσα

Χαίρους' ἀνῆλθε πρὸς Μονὰς οὐρανίους.

Ῥοδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἡ μόνη Ἀπείρανδρος, ἡ μόνη Ἀφθορος, χαῖρε Δέσποινα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ, ἡ παιδοτόκος καὶ ἀπειρόγαμος, τὸ ξένον χαῖρε, καὶ φρικτὸν Μυστήριον, χαῖρε Ἀγγέλων τρυφή, χαῖρε Ἀγγέλων χαρά.

Σιὼν πόλις ἔμψυχε, τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων Χριστοῦ, περὶ ἥς ἐλαλήθη δεδοξασμένα, χαῖρε Θεόνυμφε, χαῖρε ἡ κλιμαξ, δι' ἥς μεταβαίνομεν, πρὸς Οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζωὴν.

Λειμὼν Θεοφύτετος, εὐώδης κῆπος Θεοβλαστούργητος, ἀνεδείχθης Παρθένε, ἀθανασίας Ἄνθος ἀνθήσασα, διὸ συμφώνως τὸ χαῖρέ σοι κράζομεν, χαῖρε χαρὰς χορηγέ, χαῖρε πηγὴ γλυκασμοῦ.

Ἰπέρτιμε Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθὼν με λύτρωσαι, ἵνα σοι χαρμολύπῃως τὸ χαῖρε κραύζω, χαῖρε ἀγνείας πηγὴ, χαῖρε ταμῆιον πάσης καθαρότητος, χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ, χαῖρε χωρίον Χριστοῦ.

Ἄλλος. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Φαινοτάταις ἀστραπαῖς, τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος καταλαμ-
πύνασα τὸν νοῦν, βοᾷς σὺν Ἀγγέλοις, ἢ παρίστασαι ὑπερύ-
μνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ιερωτάτοις λειτουργοῖς, τοῖς παρισταμένοις τῷ Θεῷ τῆς τριση-
λίου ἀστραπῆς τοῦ Θεοῦ, συγχορεύεις κραυγάζουσα, ὑπερύμνητε
Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Λιμένα εὐδίων ψυχῶν, Μήτηρ δειμαμένη τοὺς ζάλη καὶ τρικυ-
μίας τῶν παθῶν, ναυαγοῦντας γαλήνης ἡξίωσας ὅθεν οἱ σω-
θέντες κραυγάζουσιν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Η τὸν προάναρχον Υἱόν, Μήτηρ τοῦ Πατρὸς δεξαμένη ἐν τῇ
γαστρὶ σου μητρικῶς, σὺν Υἱὸν ἐκδυσώπει ποίμνην τηρεῖν, τῇ
Φιλοθέῃς ἔδουσας, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Εὐλογεῖτε παῖδες.

Ιεσσαὶ ἐκ βίξης, χαῖρε ῥάβδος βλαστήσασα, χαῖρε ἀποτίστως ἀγ-
θηφοροῦσα ἄνθος τὸν Χριστὸν ὠραῖον, χαῖρε πῖον Ὅρος, χαῖρε
κατάσκιον, χαῖρε Θεοῦ Οἶκος, ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ Λόγος πάντων εὐ-
δόκησε πρὸ τῶν αἰώνων.

Σιδηρὰ σου Ῥάβδω, κραταιᾷ, ἀντιλήψεως, ὡς ὑλακτοῦντας
κύνας, ὡς ὠρομένους θήρας, τὰ περικυκλοῦντα πάθη ἀποσώβει
τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, δεινῶς με πολιορκοῦντα, ἵνα τὸ χαῖρε
σοι Παρθένε κράζω.

Ωραιώθης ὅλη, τὸν Ὁραῖον ἐν κάλλεσιν, ὑπὲρ υἱοὺς ἀνθρώπων
Χριστὸν τεκούσα, ἢ ἐν γυναιξὶν ὠραία διό σοι τὸ χαῖρε κράζομεν,
λέγοντες χαῖρε Θεοτόκε Ἀγνή Κεχαριτωμένη, χαῖρε τῆς κτί-
σεως ἐνδοξότερα.

Δανιὴλ ὁ εἶδεν Ὅρος, πρὶν ἀλατόμητον, Θεογεννήτορ, ἐξ οὗ
ἐτμήθη, ἀκρογωνιαῖος λίθος, χαῖρε Θεοδόχε ἀνθρακκοφόρε λαβίς,
χαῖρε τῶν ἀύλων ἀγιωτέρα, χαῖρε τῆς κτίσεως τιμιωτέρα.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ανῆλθες πρὸς γνῶσιν θεωρίας, καὶ πάντα σαφῶς μεμύησαι τοῦ
Πνεύματος, ἅδута μυστήρια, πᾶσι δὲ κατήγγειλας τοῖς προσφοι-
τῶσι Πάνσεπτε, σοὶ καὶ κραυγάζουσι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ
ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξης κατεφρόνησας τῆς κάτω, καὶ πᾶσαν διάνοιαν ἐπτέρωσας,
ἀρετῶν κουφότητι, ὅθεν καὶ ἀνύψωσαι πρὸς θεῖον ὕψος ἄρρητον, ᾧ
χαίρεις ψάλλουσα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε.

Οφθης ὀρφανῶν τροφὸς καὶ Μήτηρ, καὶ πάντων ἀδικουμένων ἢ
ἀντίληψις, τῶν ἐν νόσοις ἱασις, αἰχμαλώτων λύτρωσις, καὶ τοῖς
ἐν λύπαις Πάνσεμνε, χαρὰ τοῖς ψάλλουσι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ
ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας

Θεοτοκίον.

Ιασαι Ἀγνή τὰς ἀσθενείας, τῶν πίστει προστρεχόντων σοι Θεό-
νυμφε καὶ ὁμολογούντων σε Θεοτόκον ἄχραντε, ὡς τὸν Θεὸν γεν-
νήσασαν, ᾧ πάντες ψάλλομεν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
ὑπερυψοῦτε.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ῥδὴ θ'. Εφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ιδοὺ σε πᾶσαι γενεαί, μακαρίζουσι τὴν Ἀειμακάριστον, ὡς προε-
φήτευσας, Θεογεννήτορ ἐκ Θεοῦ Πνεύματος, καὶ ὡς τεκούσῃ τὴν
χαράν, τὸ χαῖρε βοῶσί σοι, χαῖρε ζωῆς θησαυρὲ, χαῖρε κρήνη, ψυ-
χικὸν μέλι βρύουσα.

Ορθωσας Δέσποινα Ἀγνή, τοῦ προπάτορος Ἀδὰμ τὸ ὀλίσθημα,

καὶ τῆς προμήτορος Εὐας τὴν λύπην εἰς χαρὰν ἔτρεψας· ὡς οὖν αἰτία τῆς χαρᾶς τὸ χαῖρε βοῶμέν σοι, χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν, χαῖρε τῶν Χριστιανῶν ἀγαλλίαμα.

Λξιον χαῖρέ σοι βοᾶν, ἐν σοὶ γὰρ οὐσιωδῶς ἡ αἰδώς, χαρὰ ἐσκήνωσε, Παρθένε Κόρη Θεογεννήτρια, χαῖρε παράδεισε τρυφῆς, χαῖρε ἡ χρυσόρρειθρος ἀθανασίας πηγὴ, χαῖρε νέκταρ ἀληθὲς ἡ προχέουσα.

Νύττει μου βέλει γλυκερῷ τὴν καρδίαν ὁ σὸς πόθος Πανύμνητε, καὶ ἐκδιάζει με χαῖρε σοὶ κράζειν διὰ παντός, καὶ βοᾶν χαῖρε λιμήν, χαῖρε ἡ ποντίσασα, τὸν νοητὸν Φαραῶ, γλυκυτάτη ἀδιάβατος θάλασσα.

"Ἄλλος. "Ἄπας γηγενής.

Σοῦ πρὸς ὑπαπαντήν, Ἀγγέλων συστήματα Μήτηρ κατήχετο, αἱ δὲ τῶν Ὁσίων δέ, χορὸς σὺν τούτοις θείοις ἐν ἄσμασιν, ἐπὶ κρούσει πάνσεπτε ἀναγομένης σου, εἰς τὰ ἄνω πάντερπνα σκηνώματα, ὧν Χριστὸς σοὶ τὰς πύλας ἠνέωξε.

Ανθος χρυαυγές, ποικίλον, χρυσόχροον, καὶ εὐωδίας μεστόν, τοῖς ἐν ταῖς Ἀθήναις νῦν, ταῖς χρυσιζούσαις Μήτηρ ἐξήνησας, καὶ πᾶσαν εὐωδίασας καὶ κατελάμπρυνας, τὴν Πατρίδα καὶ τοὺς σοὺς Γεννήτορας, τῶν χαρίτων τῶν σῶν τῇ τερπνότητι.

Ανω σε Χριστὸς, καλέσας εἰς ἄληκτον ζωὴν μετένεγκε, ὃν καὶ οικετεύουσα, μὴ παύσῃ Μήτηρ ὑπὲρ τῶν πίστει σου, τὴν ἱερὰν Μετάστασιν ὑμνούντων Πάντερπνε, καὶ βοώντων· χαίροις ἀξίει· παῖνε, Φιλοθέη τὸ ῥόδον τὸ εὐχρον.

Θεοτοκίον.

Κύριον Ἀγνή, Παρθένε ὃν ἔτεκες τοῦτον δυσώπησον, ἄτρωτον τηρεῖν αἰεὶ, τὴν νεολαίαν, ἣν ἡ Φιλόθεος, τὸν σὸν ὑμνεῖν συνήγαγε

τόκον Πανάμωμε, ἐκ παντοίων πολεμίων Ἀχραντε, αἰσθητῶν, καὶ ἀύλων Θεόνημμε.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αγάλλου, τέρπου, χόρευε, πᾶς ὁ λαὸς τὴν σήμερον, τῆς Φιλοθέης τὴν μνήμην, πανηγυρίζοντες πάντες· ἰδοὺ γὰρ καταλείψασα, τὸν Κόσμον τὸν ἐπίκηρον, καὶ πρὸς Μονὰς ἐλήλυθε, τὰς Οὐρανίους καὶ χαίρει, ὑπὲρ ἡμῶν καὶ πρεσβεύει.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ ἠδούκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοὶ Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς αἰῶνες, τὸ Πᾶσα πνοή, στιχηρὰ ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς τῆς Βασιλείας.

Σήμερον χαίρει ἡ γῆ καὶ συγχορεύει, διδοῦσα τὸ βλάστημα, αὐτῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, ὡς θεῖον δῶρον καὶ μέγιστον, τὴν Φιλοθέην, τὴν ἐν Ἀθήναις ἀναβλαστήσασαν, εὐφραίνεται καὶ ἅπασα, τῶν Οὐρανῶν ἡ πληθὺς, ὡς δεξαμένη τὴν ἄσπιλον, καὶ θειοτάτην, καὶ ὅλην οὖσαν Θεοῦ κατοίκησιν· χαίρει δὲ μᾶλλον καὶ ἀγάλλεται, Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὃς ἀνήγαγε ταύτην εἰς τὰ ἅδυτα βασίλεια.

Ηὶλαρὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ἥλιος ὁ ἀμφωτός, ἀστὴρ αὐγέστατος, περιστερά ἡ ἀκέραιος, ἡ Φιλοθέη, ἡ μύρον εὖσα καὶ μῆλον πάγχρυσον, ἡ ὅλη μυρίσασα, καὶ χρησιμεύσασα, νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν τε, σὺν τῷ σαρκίῳ, καὶ γενομένη φῶς καὶ ἀπαύγασμα· νῦν δὲ ἀφεῖσα τὰ ἐπίκηρα, ἀνελήλυθεν ἄνω πρὸς Κύριον, καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Φυτὸν ὥραϊον ἐβλάστησε καὶ κλάδον, ἡ Θεία Μητρόπολις τῶν

Ἀθηνῶν ἢ λαμπρά, φέρον καρπὸν εὐωδέστατον, πλήρη χαρίτων, γλυκὺν εἰς γεῦσιν, καὶ θυμηδέστατον, τὴν θεῖαν καὶ ἄσπιλον, καὶ θεοδόξαστον, τὴν Φιλοθέην τὴν πράξει τε, καὶ θεωρίᾳ, κατακοσμοῦσαν ψυχὴν τοῦ σώματος· ὅθεν ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν, καὶ γεραίρομεν ταύτης τὴν κοίμησιν, ἐν ψαλμοῖς μελιρρύντοις, καὶ τερπνοῖς τοῖς μελωδήμασιν.

Δόξα, ἦχος β'.

Τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν, δεξαμένη ἔρωτα, πάντα τὰ ἐν Κόσμῳ τερπνὰ ὑπερεῖδες Θεόληπτε· ἐντεῦθεν γὰρ τῷ καρπῷ οὐχ εἴλω, καθάπερ Ἀδάμ· τὸν ὅφιν δὲ ἀποκρουσαμένη δι' ἐγκρατείας, Ἀγγελικῶς τὸν βίον διήνυσας, καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς αὐλίζῃ, ἐπαπολαύουσα τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, Θεὸν ἱκετομένη ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, ἡγιασμένη Φιλοθέη τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Ἐκ τοῦ Κανόνος, Ὁδὴ γ'· καὶ ε'.

ΤΕΛΟΣ

